

невъзможно и сичкы-тѣ умни да бѣдѣтъ; за това сѣ по-
трѣбни лѣкарства, колкото физически толкозь и моралны.
Нашія-тѣ небесный учитель какво ны друго учи като
казува: *Око-то ти, рѣка-та ти, или нога-та ти, а-
ко тя съблзнява, отрѣжи ги и вѣрли ги.* Въ това
сѣкой може да види, че не е рѣчь-та нито за рѣкъ-тѣ,
нито за ногѣ-тѣ; но за тѣзи нѣкои обичаи, които сми
обикнѣли; за нѣкои обряди, които ни ся струвать да сѣ
святы; за нѣкои непотрѣбны наклонности що имамъ, къмъ
нѣщо че ни сѣ мили и свидни та ги пазимъ като зѣни-
цѣ-тѣ на око-то си, за тѣзи нѣща ся говори: кога ви-
димъ и познаимъ че сѣ противны на здравия-тѣ разумъ
и на общѣ-тѣ ползѣ, таквози то око да го избодемъ, и
таквъзи то рѣкъ и ногѣ да ги отрѣжимъ.

Пословица-та “ каквито сми да сми, свои сми „ не
содържавя здравъ разумъ, по право е да казуваме:

Като сми свои да гледамы синца добро-то
да освоимы.

